

WEROILET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

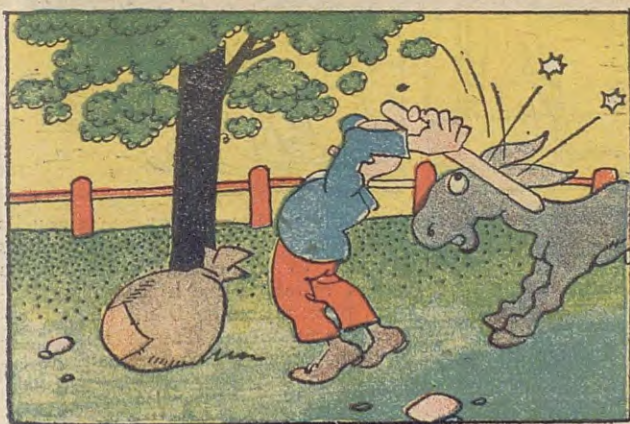
Aviació involuntària

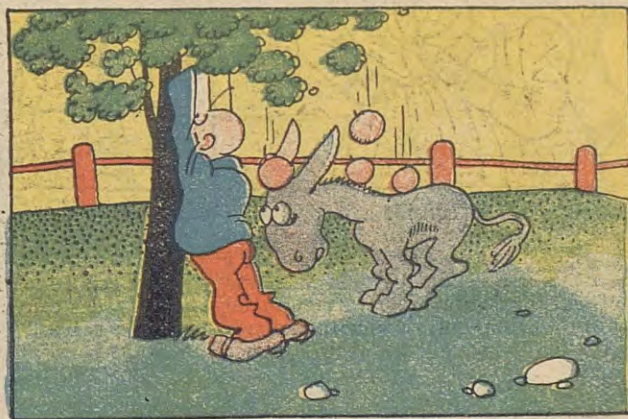
—Posa uns quants préssecs més en aquest sac i porta'l al senyor Pau.

En Pere se'n va a complir l'encàrrec amb tota calma.

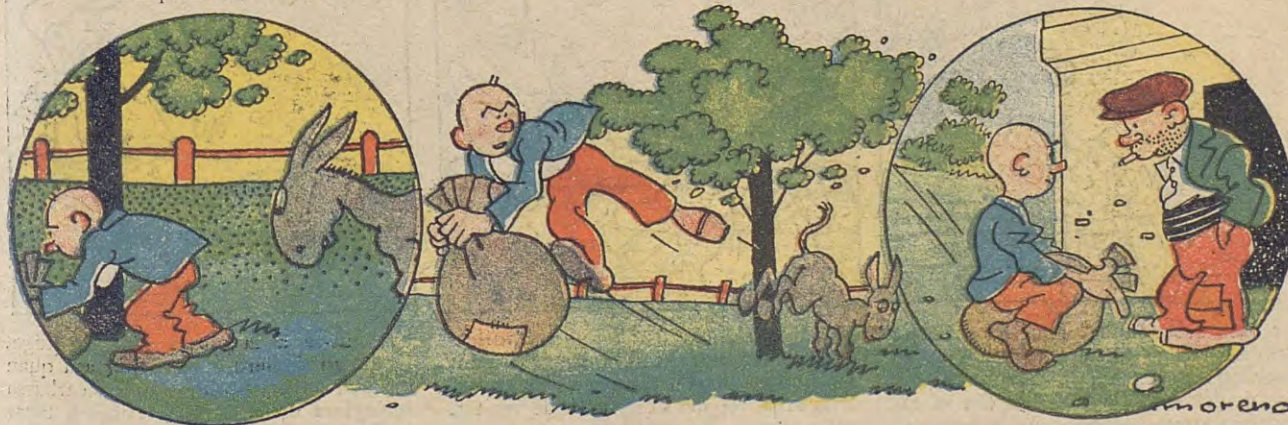
Dessota l'arbre, un ruc medita coses profundes.

I la garrotada que en Pere destinava als préssecs, li toca a ell.

A més a més d'una pluja de feixugues fruites.

I mentre en Pere acabava d'omplir el sac...

una guitzxa fenomenal el llença a casa el senyor Pau.

—Mai no havies vingut tan de pressa, Pere!

moreno

:: L'astúcia d'en Fidel ::

Text de J. FECIT

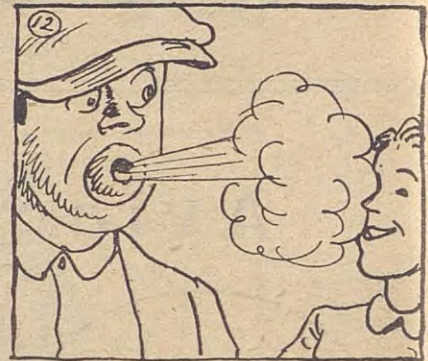
Dibuixos d'en MIRET

en Cap de suro, a fe que no tinc pas la boca xica; i obrint-la com un lleó s'hi posà la poma, però acte seguit vingueren els tràfecs i l'esverament perquè l'infeliç no sabia com treure-se-la i no podia respirar. A en Fidel li entrà una gran passió de riure en veure

amb quina senzillesa aquell ganassa s'havia deixat enredar i el posat ridícul que feia amb la poma a la boca, sense poder dir ni piu, amb totes les ganes que tenia de dir mil vituperis a en Fidel. Aquest es compadí i s'offerí a tallar-l'hi a bocinets i anar-l'hi traient

així de la boca. Amb un trempaplomes el que féu en Fidel va ésser fer un forat a la poma perquè pogués respirar, i així, amb l'excusa de què tenia por de tallar-li les galtes de la part de dins, no va voler-l'hi acabar de tallar. D'aquesta manera ridícula va haver de

presentar-se a la consideració dels veïns perquè l'ajudessin a sortir d'aquell mal pas, i com que tots estaven enriolats i com més ell s'enfadava més, va durar qui-sap-lo aquella broma. En Cap de suro, tot escorregut, cada cop tenia més por a les bromes d'en Fidel i l'Enric.

Amb tot, no passava molt temps que no hi tornés a caure. Així un dia que sabien que havia de passar per aquell indret, en Fidel i l'Enric es passaren per sota les calces les xanques i es posaren a caminar així per la riera. En Cap de suro es va presentar tal com

havien previst, i creient que a aquells vailets l'aigua tot just els arribava als genolls, es va arremangar disposat a passar refiat de què hi havia poca aigua, però, fillets de Déu...! es va trobar empantanegat d'aigua i no comprendgué com era fins que va veure fu-

gir amb les xanques aquell parell de mofetes. I no aneu a creure que va ésser aquesta encara la darrera vegada que es deixés enganyar. Un dia va tenir una gran sorpresa en trobar que el presseguer feia cireres i el cirerer prunes i la prunera préssecs. Imagineu-

vos la paciència d'aquells dos vailets que s'anomenen Fidel i Enric lligant les fruites de l'un arbre a l'altre...! Una altra vegada s'esgarrià de veritat, val a dir que no n'hi havia per menys. ¿Mai diríeu quina se'n varen pensar? Feren una cavitat en una carbassa,,

ajustant-la a la closca d'una tortuga, i en Cap de suro encara fuig ara quan en anar a l'hort veié que una carbassa impacient de què el sol l'anés a tocar havia ella sortit a l'encontre del astre rei...!

FINIS

Penúltim i últim

En Pere Piu té un queixal que fa dies li fa mal.

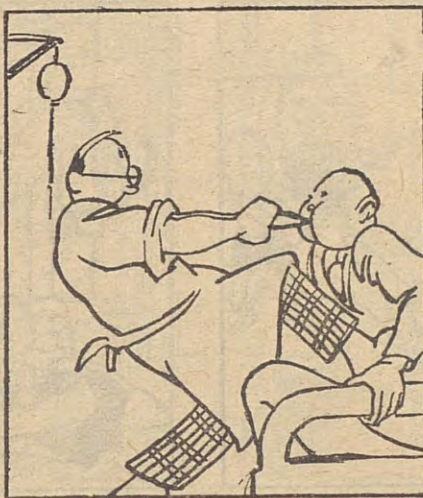
Per a fer-se'l arrencà a cà'l curander se'n va.

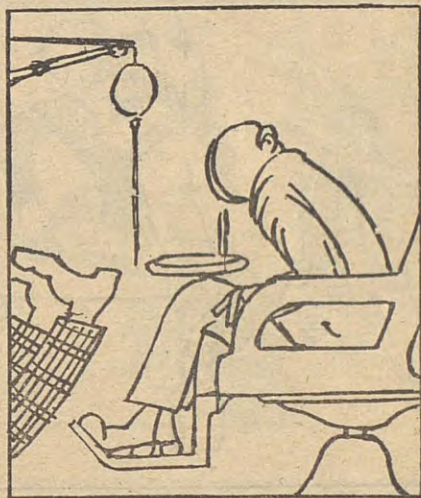
Aquest ja prepara l'eina per a dur a cap la feina.

—¿Quin és el queixal malalt?
—El penúltim, part de dalt.

Com que bé no l'ha escoltat l'últim de tots li ha arrencat.

—Es el penúltim, taujà el que em teniu d'arrencà!

Ara el penúltim li arrenca que quasi la barra trenca.

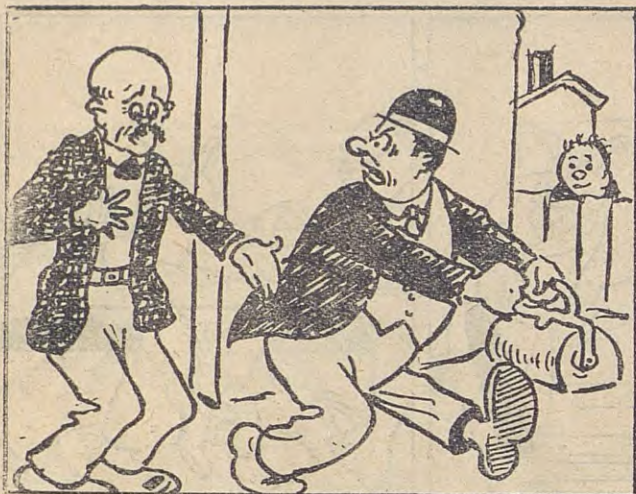

—Gran ase! dos me n'heu tret i el dolent queda en peu dret!

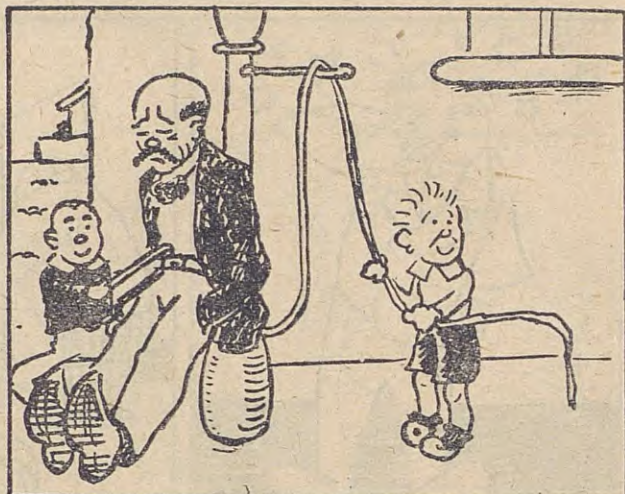

I és que l'home li arrencava el penúltim... que quedava!

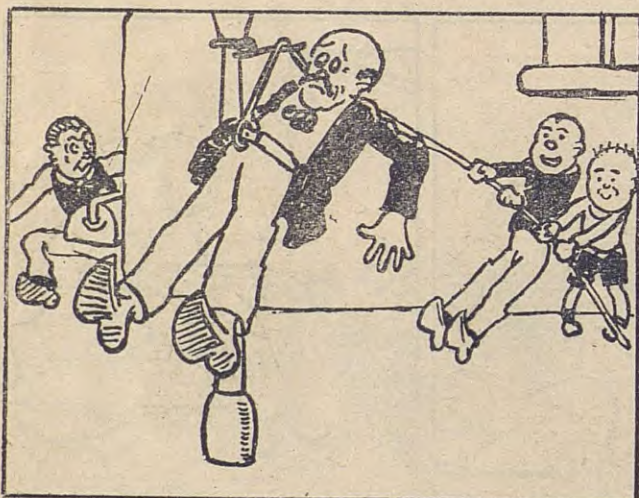
Deute perdonat

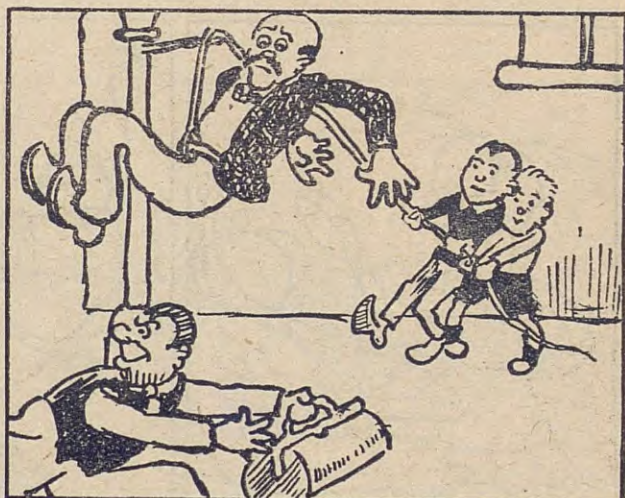
En Simplici, respectable pare de família, acaba de veure amargada la seva existència per la visita del cobrador de lloguers en un moment que no disposava ni de cinc cèntims.

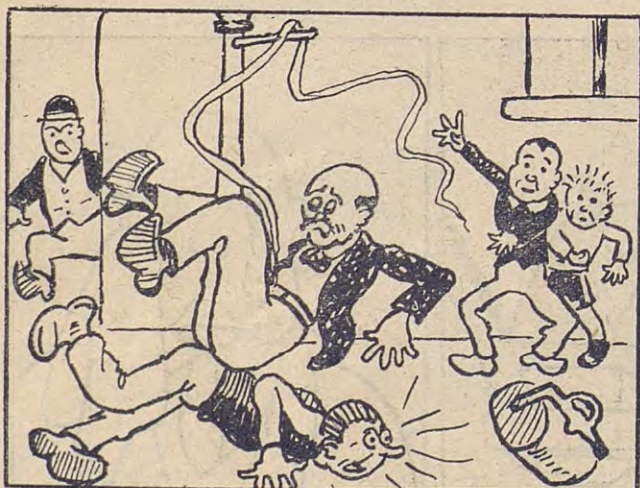
Desesperat i sense saber què fer per treure diners, es recolza en un fanal fins que queda adormit.

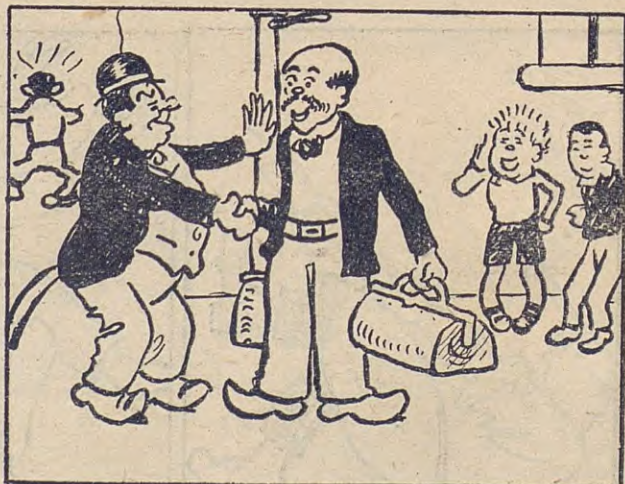
Els seus fills són d'aquells xicots que no poden estar-se mai sense fer-ne una, i cansats de fer la llesca a tothom, volen divertir-se amb el seu pare.

Quan l'home estava ja a la màxima altura, un lladregot dels molts que surten al país dels contes, fugia amb la maleta del cobrador amb tota la velocitat de les seves cames.

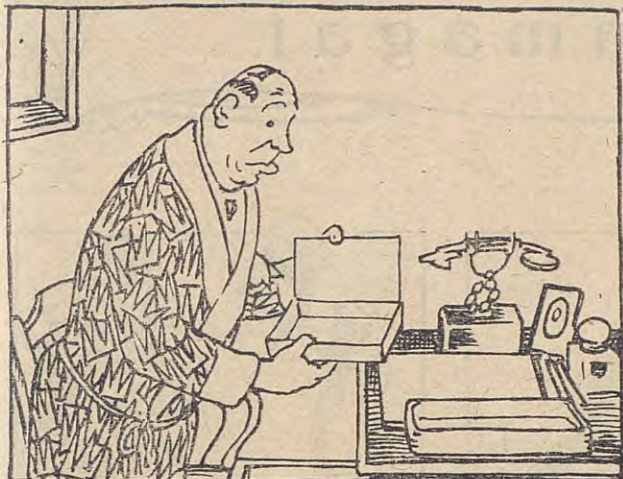

Els xicots, a més d'enjogassats eren molt vius, i veient que passava just per sota on estava penjat el seu pare, no tenen més que deixar anar la corda per quedar el lladregot agafat com una rata.

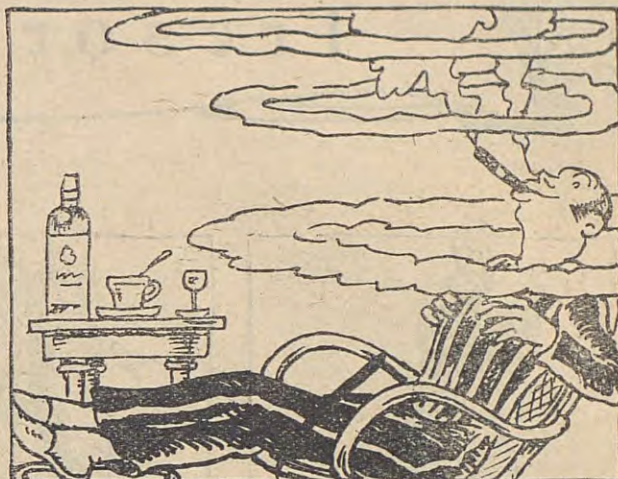

I veient-ho el cobrador, felicita cordialment el digne pare de família i li perdona el lloguer que devia i tot el restant de l'any.

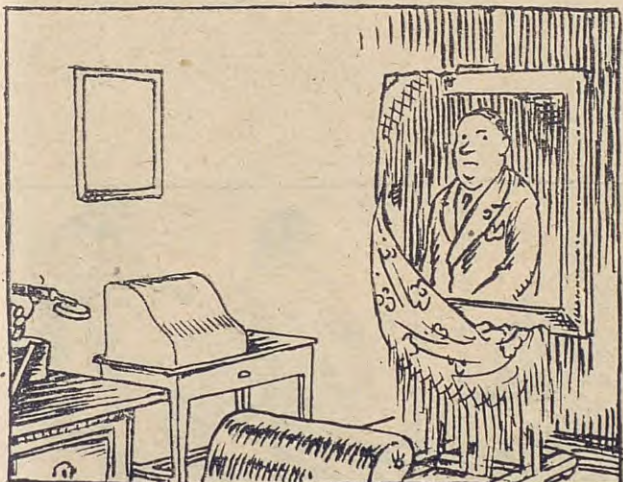
Les Històries de l'oncle Joan

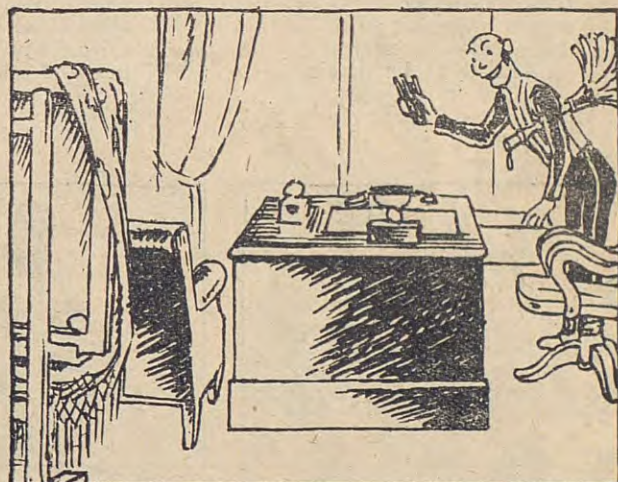
NO FUMEM!—Un amic meu, gran fumador de cigars de marca, veia amb estupefacció que se li acabaven molt de pressa.

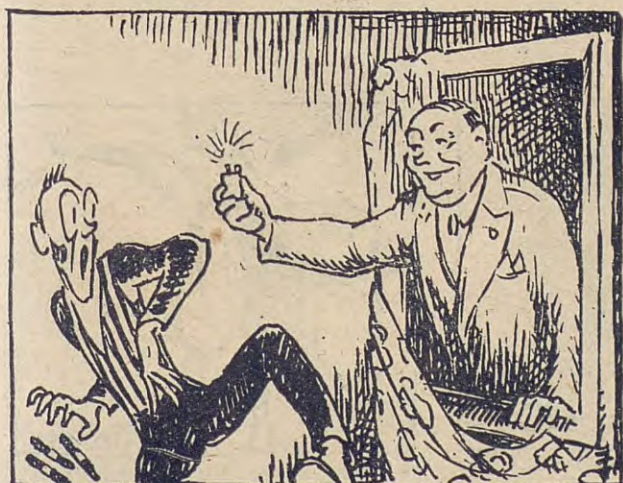
Era que un seu criat s'havia fet una clau falsa i—bon ajuda de cambra en tot—ajudava a fumar el seu amo.

Aquest tenia en un angle del despatx un retrat seu de tamany natural, obra reeixidíssima d'un notable pintor. Estava, el que se'n diu, parlant.

Circumstància que aprofitava el cínic del criat per a, cada vegada que afanava uns quants cigars, dirigir-se-li bo i dient: «Amb permís del senyor...! Me'ls fumaré a la vostra salut! Agraïdíssim!» o altres bromes per l'estil.

Però un dia—allucinació?—el retrat va moure's... va parlar dirigint-se al criat... va oferir-li foc del seu encenedor! ¿Era un pesombre?

No ho era, no! Era que l'amo havia ocupat el lloc del seu retrat, a fi i efecte d'atrapar el lladret domèstic...

Tresor amagat

I
L'Emperador de Tai-Ping era un home tan avar que sa filla va casar sens dar-li de dot ni cinc.

II
Diu la noia al seu marit, que era un rajà poderós: —No t'enugis, porto un gros tresor al mantell cosit.

III
Fetes les festes, se'n van cap al país del rajà i aquest li demana ja veure aquell tresor tan gran.

IV
La princesa diu: —Espera, que si ho sospitès el pare ens atraparia encara ans de passar la frontera.

V
Ja són a l'India per fi i el tresor ja salvat queda. Eren ous de cuc de seda cosits sota el faldellí.

VI
Diu molt irat el rajà: —Això dius que és un tresor! —Paciència, estimat senyor, uns mesos heu d'esperar.

VII
Neix el cuc i la princesa ella mateixa se'l cria i per fi recull un dia de capolls molt bella estesa.

VIII
Veu el rajà entusiasmat la vàlua del tresor, puix ven la seda a pes d'or i bells vestits s'ha tallat.

IX
Mentre l'Emperadò es queda de ràbia groc com papè en saber que ja no té l'exclusiva de la seda.

Bequer

El capell

La senyora Túies, passant pel carrer de Ferran veié un bonic capell en una botiga. Bonic és una paraula massa vulgar per descriure l'efecte que a la senyora Túies li va fer aquell capell. Si l'escoltàvem a ella ens diria que era arxiformós, *des-columnal* (que n'hi ha que diuen) i altres epítets més o menys adequats a l'ocasió.

Però tenia un defecte, el formós capell, i era el seu preu elevat. Cinquanta duros! Com podria mai la senyora Túies obtenir cinquanta duros! No és que fos pobra, no; el seu marit era un burot de certa categoria, i entre el sou que cobrava i el que es feia i les llonganisses decomisades, a casa seva la ballaven grassa. Però el seu marit tenia el defecte d'ésser un xic punyestret. Ara bé, feia dos mesos que a força de demanar i importunar la senyora Túies havia aconseguit que li pagués un capell de deu duros... ¿Com s'atreveria ara a demanar-n'hi un de cinquanta?

I que no era pas qüestió d'esperar gaires dies a decidir-se. El capell era un model de París i era segur que si la senyora Túies no el comprava ho faria alguna altra senyora abans que ella. Pensar que alguna altra senyora pogués posseir aquella joia de capell, posava furiosa la senyora Túies.

—Demà tindrè els cinquanta duros encara que hagi de fer el ploricó tota la nit i tenir tres atacs de nervis—es prometé.

I, decidida, entrà a la botiga.

—¿Què desitja la senyora?

—Voldria emprovar-me aquest capell que tenen a l'aparador. El model de París.

—Sí, senyora. Amb molt gust.

S'emprovà el capell i encara li plagué més. Estava ben decidida.

—Dispensi. Ara m'adonà que no porto prou diners. ¿Voldrà fer la mercè de portar-me'l a casa demà al matí a primera hora i allà el pagaré?

—Sí, senyora.

Deixà l'adreça i dos duros de paga i senyal i se'n anà rumiant un pla de campanya per obtenir els quaranta vuit que faltaven.

Rambla amunt, la bona olor que sortia d'un restaurant li va donar una idea i decidida entrà a la Boqueria a fer compres importants.

Una hora més tard entrava a casa tota carregada, es posà un davantal de cuina, encengué foc a tres fogons i començà a treballar.

Quan al vespre arribà el seu marit, restà agraçosament sorprès en trobar la taula parada amb la pisa bona i el cristall i flors al mig i ensumà amb delícia la bona olor que sortia de la cuina.

—De seguida està el sopar, Antoni! cridà la senyora Túies entremig d'un soroll de fregir que enamorava.

—I doncs, Túies, ¿quin Sant és?

—Veuràs, és que una cosina meua ha baixat de fora i m'ha fet dir que soparia amb nosaltres—explicà la senyora Túies—. Aleshores he preparat què es trobava malalta. De manera que

ens el menjarem tu i jo. Al capdavant, d'aquí a vuit dies és el meu Sant, podem celebrar-lo avui i no hi perdrem res.

—Tens raó.

—Seu, doncs, que la sopa ve de seguida.

Era sopa de rap amb una punteta d'all, la itaca del senyor Antoni! Quina delícia! I com que la senyora Túies n'havia cuit per tres, ell se'n menjà dos plats i mig.

Després una amanida de ceba i olives farcides, tallets de pernil i sardines de llauna. Semblava la fonda!

Un enorme tall de filet de bou rosit, amb patates xafades, féu obrir al senyor Antoni uns ulls com unes taronges i una boca com un calaix. Se'n va menjar una lliura de cada cosa. En altres circumstàncies ja no hauria tingut més gana, però quan la senyora Túies s'hi posava, a cuinar bé, era capaç d'obrir la gana a un cuiner de restaurant que hagi tastat de tots els plats de la carta.

Per això, després del filet el senyor Antoni s'empassà uns calamarços saltats, acompanyats d'algun llagostí escaducet.

I finalment, una perdiu amb cols i la meitat d'una altra que se la partí amb la seva muller. Tot això regat abundantment amb vi d'Alella i xampany.

Després vingueren les postres: Maudixes, formatge, dolços... vi de Xereç, cafè, dues copes d'anís del Mono i un *puro* com una porra que la senyora Túies li havia confiscat feia temps per guardar-lo per quan hi hagués convidats.

El senyor Antoni es creia al cel. Quina satisfacció, quina beatitud! S'assegué al balancí a fer la digestió i un bon sopar, però fa un moment que ha vingut a dir que se'n tornava, perllavors se li acudí una bona idea. Calia recompensar a la seva muller aquell talent de cuinera!

—¿Què voldràs que et regali pel teu Sant?

—Mira, Antoni, avui passant per la Rambla els ocells m'han embrutat el barret...

—Doncs compra-te'n un altre tu mateixa. ¿Quants diners necessites?

—N'he vist un que valia dotze duros, però no m'agrada tant com un altre que valia... Bah, deixem-ho córrer... era molt car.

—Molt car! No hi fa res. Tu ho mereixes tot. ¿Quant valia?

—Cinquanta duros.

—Psé, això no és res. Aquí en tens seixanta...

I veus aquí com l'endemà la senyora Túies pogué pagar el capell que li van dur fidelment a primera hora. Però no el pogué pas lluir. Abans que el noi de la capelleria havia arribat a casa la senyora Túies una altra visita: el metge, cridat a correueta perquè el senyor Antoni es recargolava a conseqüència d'una tremenda indigestió. Se li declarà una apendicitis, el van operar, es va morir... i quan la senyora Túies es pogué treure el dol, el capell ja era passat de moda deu vegades!

FAUNA CURIOSA

Del Kolossal Circ Pallissa un elefant s'escapà

i se'n anà amb parsimònia passant a través dels camps.

De seguit el propietari

sortí muntat a cavall

a perseguir la bestia

i privar que fes cap mal.

Al cap de molt poca estona

va trobar al mig d'un camp

tot plantat de pastanagues

un pagès molt espantat.

—¿Heu vist—de seguit pregunta—

algun animal estrany?

—Sí senyò—el pagès contesta

tot poruc i tremolant.

—Ha passat un *bou de goma*

gros com mai no n'he vist cap

i vint-i-tres pastanagues

amb la *cua* s'ha menjat!

P. E. P.

—Ara que sóc ric i he pogut comprar tots aquests llibres tan bonics, voldria haver après de llegir!

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Supporten amb heroïsmes
les gràcies del comunisme.*

Arribant a Leningrad bona acollida han trobat.

Els saluden Xixerín, Riski, Karraski i Xelín.

Els porten a un restaurant i pregunten: ¿què voldran?

La llista no han desxifrat i marquen el primer plat.

Un que en francès sap parlar diu que allò no és per menjar.

Els porten una arengada molt rànica i ben rovellada.

—¿Això menges per roti?
Que sou feliços aquí!

Però l'avantatge hi ha que ningú té de pagà.

En canvi hi ha un altre mal, treballar sense jornal.

Toni